

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 088 לתאריך: 12/8/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים
An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

כל סוטה הסרט על הדשא

Magazine editor: David Ellman

עורך העיתון - דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"
"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

אז מה יש לנו? השבוע ב"כל סוטה"

אז מי העורך לעזאזל!?

מלתחילת הוצאתו של "כל סוטה" המחודש בפברואר שנה זו, דאגתי לציין בכל מקום שאני **לא** העורך של העיתון אלא סה"כ המוציא לפועל מבחינה טכנית.

זה היה מצב נוח במיוחד ואני חייב לומר שדי נהניתי ממצב זה. אלא מאי? הגלגלים עובדים כל הזמן וברגע מסויים הבנתי שבעצם כל מה שאני עושה זה למעשה בריחה מאחריות..... שומו שמיים!!

כעת אני בדילמה רצינית.

מצד אחד זה היה מאד נוח, כלומר לא משנה מה יש בעיתון, האחריות ממני והלאה. מצד שני זאת בריחה מאחריות שלמעשה יושבת עלי בתוקף המציאות הזאת של עריכה והוצאת עיתון כל שבוע. "אני לא העורך" - נו באמת!

על כן הפכתי והפכתי בבעייה ולאחר זמן ארוך במיוחד, כלומר למעלה מחמש דקות, הגעתי למסקנה שאני לא יכול יותר להתחמק מהעניין.

על כן אני מודיע בזאת חגיגית שאכן אני, כרגע, העורך של עיתון "כל סוטה".

בהודעה רישימית זו אני רואה סוף לבעייה וכעת אתפנה לעסוק בבעייה הבאה. כן, ה"בעיות" עומדות בתור לפתרון ואינני חושב שאשתעמם בשטח זה.

יש לציין שההחלטה למנות אותי כעורך העיתון המדובר, נעשתה בצורה דמוקרטית לחלוטין וההחלטה התקבלה פה אחד.... הפה שלי!

אם יש למישהו השגות בנושא אשמח לשמוע זאת מעל גבי העיתון.

זהו.... רווח לי (-:

שבת של שלומות לכולנו

דוד אלמן - עורך "כל סוטה"

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

פרורים מהאסלה

"יום ללא פרורים הוא כמו דג ללא אופניים"
(אימרה מהפילוסופיה של החכם - קונפוציוס)

(By Herman's Hermits ..... totally mis-quoted)

No crumbs today, my toilet's gone astray

The paper stands for lorn, a symbol of my yawn

No crumbs today, it seems a common sight

But people passing by don't know That i'm up tight

How could they know just what this message means

The end of my hopes, a stomache ache it seems

How could they know that where the "throne" had been

Behind that door, the smell has turned me green

בזבז אסמך ("שתול" של "כל סוטה")

*** בסיום הקריאה, לא לשכוח להוריד את המיים! - תודה

Trying to figure out ME / Yoram Benhaim

My mother to me was: A queen without a crown and a noble woman without the title. A beautiful woman in looks and in personality, who truly cared for people and devoted her life to ease their pain. Life on the kibbutz in the early years demanded much of her time as a nurse and later as a Social worker for (Tnuat Hkibutzim) and so she had little time to spend with her own children although later on in her life she gave much of her deep wisdom, love and attention to her Grandchildren.

I miss her every day of my life and so wish things would have gone differently so I could have spent more time with her. I am now approaching the age of 65 and have some background to look at and try to figure myself out (Somewhat obsessively) as if by doing so I will understand me and my actions, reactions and state of mind.

I know it is not going to change anything in the past but maybe it will help me accept myself in the present and although time is running out, maybe that will make me a “better” person for what ever time is left.

For some years now I have been thinking of my very early life on the Kibbutz – up to the age of 14 when I made a strange decision to leave my friends and family and move to a completely alien environment in a strict naval college that was at the time run as an English private school (The first son of a kibbutz to do so of any kibbutz – at least I have a first).

I never asked my mother what made her follow my father to Israel and settle right on a hostile border where the enemy was just few hundred meters away. Not enough that we were separated from our parents and placed in a – Beit tinokot – but for the first 10 years all I can remember is hearing shells and gun barking their destructive loads towards me. The sound of war planes above and many a times spent in underground shelters and walking from one place to another in trenches.

As a boy of 6 years young and through to the age of at least 9 I had constant nightmares that kept me awake and very scared. I know today that in Psychology and the studies of the brain and behavior it is recognized that we as people are the sum of two influences – I believe the professional term is: Nature and Nurture. Our genes - those past on to us by our parents and ancestors = Nature is part of the equation and the experiences especially in our early life (but not only) = Nurture is the other part.

That is when I came to the unprofessional conclusion that I am most likely suffering to some degree from – PTSD (see below) from an early age and it is possibly responsible for many of my actions and reactions throughout my life.

The term 'shell shock' was coined in 1917 by a Medical Officer called Charles Myers. It was also known as "war neurosis", "combat stress" and Post Traumatic Stress Disorder (PTSD).

Now, that does not justify anything stupid that I do and I do plenty but it does give me an idea as to why I do, even if it is based on false understanding! So the search for who I am continues and will only end at the time of my death.

Mom I know you loved dad and so followed him to the end of the world, just that I sometime wish you took charge and made him stay in the old country, so I wouldn't have to try and put on a false English accent, it would have been my real accent - in the USA they think you are smarter if you have an English accent - really!!!

See you all in hell.

Yoram.

בהמשך למאמר "ילדות בקיבוץ של פעם" / דוד אלמן

הרגשתם פעם שכתבתם משהו אישי ומאוחר יותר הסתבר לכם שזה היה הכל פרט לאישי? אני, לאחר מספר תגובות ממקורות שונים, הבנתי שלמעשה אני משתמש במילים ככיסוי לדברים שבאמת קורים ב"בפנוכו" הכי עמוק.

אינני רוצה שהכתיבה שלי תהיה כסוי למשהו כלשהו ובמיוחד לא לרגשות. אין ספק שהדבר מפחיד במיוחד, הרי מי רוצה להחשף ריגשית בפני כל העולם? אך בה במידה ואני מונע מעצמי חשיפה כזו, הרי שבכך אני מקבע את עצמי בעולם שאינני מעוניין לחיות בו.

אותה ילדות בקיבוץ של פעם הייתה בהחלט קסומה ומעלה זכרונות נעימים. אך קסם זה שזור ברגשות וזכרונות בלתי נסבלים ואף מפחידים.

כיתה א' למשל, ישנו בבית משותף, הרחק מההורים, אותם אנשים יחידים בעולם שסמכתי עליהם. לילה אחד קר במיוחד, קבלתי מהורי בקבוק מים חמים עשוי מקרמיקה כדי להתחמם מעט במיטה. תוך כדי שינה העפתי את הבקבוק בבעיטה מהמיטה והוא נשבר. קמתי מבוהל. חרדה נוראית אחזה בי, שמע יכעסו עלי. קראתי להורי בשקט.... שקט קורע לב כזה, והורי לא הגיבו בהיותם רחוקים מן המקום. זכור לי שעמדתי בדלת הכניסה ממתין להם, כשהגשם יורד מהשמיים ומהעיניים.... מקרה זה זכור לי היטב למרות שאין לי צל של זיכרון כיצד הוא הסתיים. זכור לי במיוחד שהורי לא היו שם כשהייתי צריך אותם!!

חברת הילדים שלנו ידעו להתאכזר למי שלא נשמע לקול "מלך" או "מלכת" הכיתה. ה"טיפול" הרגיל היה מכות או בפיהם - "מילוי הבטריות". אני ועוד בן כיתה היינו מעט גדולים וכדרכם של בריונים הם פחדו שאולי נחזיר להם מכות ועל כן מצאו דרך אפקטיבית במיוחד. חרמות במקום מכות היו מנת חלקינו, הגדולים יותר. היינו מנוודים לחלוטין מחברת הילדים. במבט לאחור הייתי מעדיף אלף מונים את המכות על החרם. היינו מנוודים לימים שבועות ואפילו חודשים! בהיותינו הכיתה הראשונה בקיבוץ, לא היה לנו מעלינו אל מי לפנות. מתחתינו לא בא בחשבון מאחר ורובם היו "שפוטים" מפחד של "מלכי הכיתה". היינו בבדידות מוחלטת.

לדעתי בדידות זאת הייתה אחד הגורמים לעיצוב מה שאני כיום. מה גם שעולם המבוגרים לא ראו, לא שמעו, לא הבינו כנראה מה שקורה, אחרת איך ניתן להסביר את חוסר התערבותם במצב שנמשך זמן רב, רב מדי.

בדידות זאת הביאה אותי לחוסר אמון באנשים, בראש ובראשונה בבני כיתתי כמובן, אבל באנשים בכלל ובתוכם גם הקרובים אלי ביותר, כלומר הורי. גם כאן הורי לא היו כשהייתי זקוק להם!!

שיהיה ברור, הורי אנשים טובים ואוהבים מאד. היה להם אכפת מאד אך הם גם היו אידיאליסטים מאד והפילוסופיה הקיבוצית דאז הייתה שהילדים "הם של כולנו" ולכן לא עודדו את ההורים להיות אחראים בלעדית על הילדים. לזה יש מערכת חינוך. ההורים, על פי רוב, היו מנועים מלהתערב בחיי ילדיהם.

(ברבות הימים הבינו זאת ההורים ועל שום כך היינו בין הקיבוצים הראשונים לעבור ללינה משפחתית!)

לאורך שנים של חרמות התגבשה אצלי תובנה של **"אין לתת אמון בבני אדם"** תובנה זו הרחיקה אותי מאנשים ורק אלוהים יודע לאן זה היה מגיע אלמלא תכונה אחרת שהייתה בי, העונה לשם **"אף אחד לא יגיד לי מה לעשות!"**.

תכונה זו הצילה אותי כנראה משתייה יתרה, סמים וכדומה שהרי דבר ידוע הוא שבדידות יכולה להביא להתמכרות כזאת או אחרת. עד היום אינני נותן לאנשים וגם לחומרים, כולל תרופות - **"להגיד לי מה לעשות"**.

את המילה **"לא"** היה לי קשה מאד לבטא משום מה. לא העזתי לעמוד על שלי ובדרך כלל עשיתי מה שאמרו לי, או שהתחמקתי מכך היכן שרק יכולתי.

עבורי לומר את ה**"לא"** הראשון שלי היה מרד של ממש! את זאת העזתי לעשות רק בגיל שלאחר הצבא כאשר נשלחתי לטכניון ללימודי הנדסה. הרי גאוות היחידה הייתה ש- **"בן המשק הראשון יהיה מהנדס"**. זו הייתה, כמובן, הרגשתי הסובייקטיבית לגמרי. עם סיום השנה השלישית החלטתי בחיל ורעדה, להפסיק את לימודי.

ההרגשה הייתה מפחידה במיוחד אך נתנה בי התרוממות רוח שמזמן לא חוויתי. **"המרד הצליח! העזתי אמרתי לא!"**

אני יודע שזה נשמע דבילי למדי אבל זו הייתה הרגשתי. מאז נעשתה היכולת למרוד לקלה יותר וזאת אמנם עשיתי כאשר נזרקתי מקורס הקצינים של שישה חודשים, שבועיים לפני הסוף. **"עשיתי" – כן, אני משוכנע שאני גרמתי לסילוקי ואת זאת אמנם אישר לי המב"ס דאז – מאיר פעיל.** יצאתי עם הרגשת דכאון עמוק מהולה באופוריה עילאית. לא מבין את זה עד היום.

אינני בא לקטרג על הקיבוץ הישן. הסיבה לכתיבת מאמר זה היא מבחינת **"ציאה מהארון"** אם תרצו (עזבו את הקונוטציות). צורך אישי שלי היום!

מבחינתי זהו חלק מתהליך מדהים שאני חווה בשנתיים האחרונות, מאז כניסתי לגימלאות והתחברותי לגן העדן הזה שנקרא **"עמותת וותיקי הגליל"**

ברור לי שברגע שאשחרר מאמר זה לציבור, אין דרך חזרה!!

כרגע אני זקוק רק לטיפת האומץ האחרונה כדי ללחוץ על **"שלח"** .....

דוד אלמן

לפני כמה ימים הלך לעולמו חבר טוב שלי בארי צימרמן. בן משמר השרון
שעבר אחר כך לגבעת חיים. מת מדום לב. בגיל 64. אני חושב שהוא היה עם
נעה מעין ויהודה עדר בגרעין עודד. אז הדברים האלה נכתבו לזיכרו.

מוסע / דודו פלמה

הַמִּסְעַ שְׁעָרְכָתִי עַל פְּנֵי הָאֲנָשִׁים
שְׂאִינָם עוֹד בְּדֶרֶךְ אֵלַי
מְשֻׁרְטָט קוֹ עֵדִין שֶׁל כָּאֵב הַשָּׁב
וּמְמַלֵּא אֶת הַחֲלָל שֶׁלְפָתַע נִפְעַר בִּינִינוּ

****

כל כך קשה להיפרד ממישהו שהקדים ללכת. ובארי הלך בחטף. בדום לב. ובאמת עכשיו
משהלך לבלי שוב, אני נעשה מודע לעובדה ששוב לא יכתוב את השירים המחורזים באופן
כל כך מהודק למשמעות שהם מבקשים להעביר. שיהיה ברור אני לא הולך לנתח את שירתו
של בארי. את זה אני משאיר לטובים ממני. ויש כאלה הרבה. אני רוצה לדבר על בארי האיש
שידע באופן כה מבריק לומר בשעת ויכוח לווט משהו חד ודוקר בקולו השקט ולכסות את
האירוניה שבצבצה במבט חם ורך ובחיוך קטן שהיה מרפא מיד את השריטה, אם בכלל
נשרטת.

את בארי פגשתי לראשונה בתחילת שנות השמונים במאה הקודמת. הוא היה אז עורך
שדמות והיה צריך עורך גרפי שיבוא במקום חגי דור מגבעת חיים שסיים. באתי ונשארתי
בסביבות עשר שנים. החבורה שהתלקטה אז סביב בארי הייתה חבורה מרתקת. אבל בארי
היה הדבק שאיגד את כולנו למערכת שפעלה באורח מלא השראה ושהפיקה עשרות חוברות
יפפיות של שדמות.

אני זוכר שבזמן מבצע "עופרת יצוקה" נהרגו הרבה בלתי מעורבים וילדים ואני התעצבנתי
וכתבתי שיר שהרגיז את בארי מאוד. התפתח בינינו דיון מתמשך שנערך באמצעות מיילים.
דיון שהלך והסתבך בשל כמה נקודות ששנינו התקשינו לדלג מעליהן. מלחמה היא תקופה
מלאת מתח וקשה לקיים שיחה שחותרת לצמצם את הפער בין המתרחש בעזה לבין מה
ששנינו חושבים על מה שקורה שם. אני זוכר שבאחד המיילים שלו הוא כתב "...דיברתי
כרגע עם בן דודי באשקלון. הוא נשמע עייף. גם פיטרו אותו מהעבודה לפני כמה ימים.
אמשיך בהמשך שלך בארי."

בסופו של דבר לאחר שיחת מיילים שנמשכה מספר שבועות הייתי כל כך מתוסכל מחוסר
היכולת של שנינו להתקדם שכתבתי לבארי: "אם אני מרגיז אותך אולי כדאי שזה יפסק ולא
ימשך? שלך דודו" ובארי ענה מיד: "אם לא היית מרגיז אותי לא היה טעם לדבר..."

והתשובה הזאת שלו הייתה כל כך כל כך בארי צימרמן. יכולתי ממש לראות את העין שלו
מסתכלת אלי מצומצמת ואת חצי החיוך הרך שלו העולה לצד אחד של הפנים וזה הספיק כדי
לשחרר את המתח שהצטבר וחסם את תעלות השיחה. שני המיילים האחרונים בדיון
המתמשך הזה היו:

"שלום בארי. למען הסר ספק, האם בכך הסתיימה השיחה/דיון שניהלנו? אני מקווה שתמשיך, אחרת נצטרך להסתפק בתחושת הייקו מודרני: "אתמול זה עבד/ היום לא עובד יותר/ אלה חלונות"... שלך תמיד דודו"

ובארי ענה: "הי דודו לא לא סיימנו. היו לי כמה מועקות אחרות (כי גם זו היתה ועודה מועקה) והחלטתי להשליך כמה משאות למען יתרומם הכדור הפורח ביתר קלות והדיאלוג הזה הושלך בהתאם. כרגע מסתמנות הקלות גם בתחומים אחרים וכשארגיש שאני יכול להמשיך אציע שנמשיך. וגם אני שלך תמיד בארי"

היה משהו הגון מאוד בדרך בה ידע בארי לנהל את הקשר בינינו, באופן בלתי מחניף ולא מוותר, לעצמו ולי. ומהבחינה הזאת למדתי ממנו הרבה כל כך, כמו הרבה אנשים אחרים שבארי נגע בהם באופן כזה או אחר, בזמנים כאלה ואחרים.

כאשר שוש התקשרה בלילה לבשר את הבשורה הכה מרה שבארי נפטר מדום לב. זה נשמע כל כך לא הגיוני וכל כך מקומם שכמעט והתרגזתי. והייתי כועס ועצוב. וכתבתי בקיר הפייסבוק שלי:

ידידי כאח לי בארי צימרמן נפטר היום מדום לב, ואני אנא אני בא .
העולם לפתע ניראה כה חסר משמעות בלעדיו. בארי צימרמן איננו.
ורק כמה דברים נשרו מהקיר שלו בפייס כאומרים, היה איש ואיננו עוד.

עכשיו אני זוכר אותו בכל הכוח:

איש עולה בסולם / בארי צימרמן

איש עולה בסולם

לתקן רעפים

איש פועל בעולם

להציב, להזיז, לאטום

להגן מגשם, מרוח

משואת-פתאום

כי תבוא

כי תביא

איש פלֶבֶי.

תמונה שווה 1000 מילים
A picture = 1000 words

צל כזה גדול!?

כנראה שהשמש

שוקעת...

משהו הנוגע לכולנו

/ דוד אלמן

WOW!

ברצוני להעלות כאן נושא שהוא גם חשוב וגם עדין מבחינת הרגישות שבו. כולנו מכירים את הבעיה. בעיה היכולה לגרום למריכות קשות בין בני זוג ואפילו לפרק משפחות!!
כוונתי לאותו מוצר שכולנו משתמשים בו בחיי היום יום שלנו.... (ואגב גם בלילה). מדובר כמובן בנייר הטואלט והמתקן המחזיק אותו.

כמה פעמים ישבתם לתומכם לאחר ארוחה דשנה ולאחר הרבה אנחות הקלה, הושטתם את ידכם אל גליל הנייר רק כדי לגלות שהוא הוכנס הפוך למחזיק!!??
תודו על האמת, כמה פעמים התרגזתם נורא כשגיליתם את הדבר??
מי שלא נתקל בבעיה זו מעולם - **שיקום!** ..... כן, ככה חשבתי.

מחקר חדש טוען שהדבר נובע מאותה בלוטה מסתורית באונה השמאלית של המוח. המוח דבר מוזר הוא ולעיתים יקבל דבר מסוים כדבר חיוני להשרדותו. כן, עד כדי כך! במקרה שלנו עניין כוון גליל הנייר תלוי מאד במי שהחליף לאחרונה את הגליל.
המחקר דגן נערך במספר ערים גדולות בעולם, בניהם ניו-יורק וראש פינה.

ישבו מהנדסי החברה והפתרון הראשון שעלה היה ש-"אם הבעיה היא כוון הגלילה עם או נגד כוון השעון, יש לבטל את השעון, המקור לבעיה".
אולם הפתרון שהדהים את העולם היה: "**ייצור גלילים היכולים להסתובב לשני הכוונים!!**".

החברה אינה שוקטת על שמריה ומהנדסיה עובדים על פתוח גליל בעל שלושה כווני גלילה!!!

אינני נוהג להעביר בקורת על בתי שימוש ציבוריים מפאת כבוד המקום, אך יוצא מן הכלל בסדר יומי העמוס היה כאשר נכנסתי לאחד מאותם חדרי נוחות. ישבתי **להנאתי**, ובסיום ה"ישיבה" הושטתי ידי לכוון הגליל וראה זה פלא! לא גליל ולא מחזיק גליל....
מימיני ניצב מדף קטן ועליו ערימה מסודרת להפליא של עלי קקטוס!

לאחר ביקור זה נשבעתי שאני לא אקריק (*) עוד לעולם!!!

טוב, אם סיימתם לקרוא, נא להוריד את המיים בבקשה.

תודה!

(*) להקריק = להפוך מזון טוב למזון מסוג "יד שניה"

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

לא העכבר גנב... החור גנב!

לא הייתי רוצה להיות היכן שכבודו של הנשיא המורשע קצב מונח...
כול כך עלוב, פאטטי, זנוח על גבול הנשכח...
מקהלה צווחנית ושדולה של חברות כנסת מתחסדות
עשו הכול כדי להותירו כלוא בין החומות
ואיזה תועלת תצמח מכך לציבור משלם המיסים?
האם זה ירתיע ולו פרומיל אחד של פֶּסְאוּדוֹ אנסיים???

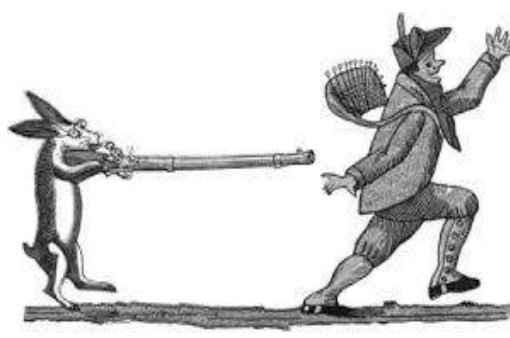
צדקנות מיוסרת פֶּר-אֶקְסֶלֶנְס
טבולה בנקמנות ארסית במי שהורשע כי ניצל ואנס...
תביעה בלתי מתפשרת למצות את הדין
במי שהורשע בשורה של עבירות מין
ולא שאני מקל ראש ועליו ושכמותו לפתע חס...
אלא בתופעה של הזילות הפופוליסטית זו, שפינו בה, דוחה וגס.

כי באותה שעה ממש שמסבירים לנו כמה קצב מסוכן לשלום הציבור
נוהג חופשי על הכביש רוצח מועד שמצפצף על כול חוק ותמרור...
עייף ומסומם עם גיליון עברות תנועה "עשיר" להחריד
ואף שוטר, מחוקק, או בית משפט מהכביש אותו אינו מוריד!
וגם אם יועיל להתנצל ואפילו להביע "חרטה"
איזה שיקום יהיה למשפחות שאת יקירן קטף בחבטה...

רק לאחר ששלוש קורבנות תמימים מובלים לקבורה
מופיע עם גיליון העבירות בבית המשפט, נציג המשטרה
ומבקש לעצור את הנהג-הרוצח עד לגמר החקירה
אך היכן הייתה כול המערכת לפני שהאסון הכבד קרה???

וכמה עוד רוצחים בפונטציה כמותו עדיין נמצאים על הכביש
ואף אחד לא מעניק לקורבנות הבאים הקלה בשליש...
ו/או סיכוי קלוש להיוותר עוד קצת בין החיים...
כשעבריינים כאלה לא בין סורג ובריח כלואים.

כאשר תשומת הלב התקשורתית עסוקה בזניח ולא באמת במה שחשוב
לצערי נתעורר מידי פעם לפעם לעוד טרגדיה עם סוף ידוע ועצוב...
תראו איך הצליחו מראשכם להשכיח שהיו מי שידעו על מעלליו של קצב
שוב חוזר הניגון, כמו בפתגם השנון: לא העכבר גנב! החור גנב...

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

ב שבוע שעבר אלמן צינזר כתבה שלי (איזו חוצפה) ופרסם אותה בכל אופן. מודה לך. באפן כללי אני לא מסכים עם אלמן על הרבה דברים כי או שהוא יושב על הגדר או שאין לו מושג במה מדובר, אני כן מסכים שאין מקום לכתבות שנלקחו ממקור זה או אחר וזה כיוון שזה מוריד מיחודו וממקוריותו של העתון וזה גם מאפשר לכל ליצן עצלן להכניס כתבה מבלי לכתוב מילה, במקרה שלי זה היה הפעם הראשונה ואני חייב לציין שהכתבה היתה חשובה אולי יותר מהנסיונות והסברים שלך אלמן לצנזר אותה, ועם כל זאת " והרצון הטוב" הבאת יותר תשומת לב לכתבה ממה שאני אפעם היתי מסוגל לעשות ועל זה אני מודה לך ומבטיח לנסות לא לעשות זאת שוב. לא בזמן הקרוב בכל אופן.

בכשיו למשהו לגמרי אחר. בשנת 77 היתי פעיל במפלגת שמאל קטנה שקראו לה של"י, יום אחד פנו אלי מהמועצה האזורית וביקשו ממני להיות ראש וועד הכלפי בבחירות הקרבות ב...אליפלט. שתבינו למרות הקירבה המעשית בין כפר הנשיא לאליפלט אף פעם לא הייתי שם לפני כן, פעם אחת שיחקנו נגדם כדורגל אבל המגרש היה בצד השני של הכביש אז זה לא נכשב.

אני חייב לציין פה שבהיסטוריה המהוללת של הפועל כפר הנשיא בליגה "ג".

(ליגת האשפות) שיחקנו בהרבה מגרשים שלא עמדו בתקנות אבל המגרש הזה היה "הקרב על העוגה", כמעט באמצע המגרש היזדקק לו סלע בסדר גודל של תמיר שפרונג ועוד חצי ועליו שמות החללים שנתקלו בו בעת נסיונם לעבור דרכו, הצד המערבי שלו ירד לכיוון הוואדי והשערים היו שני עמודי חשמל שנפלו כשהכדור פגע בהם.

עם כל האבסורד וההומור אי אפשר שלא להתייחס להשוואה הסימלית בין המגרש למקום עצמו, מי קורה לביתו... "אליפלט" זה כמו לקרוא לבן שלך אלחנן או יחזקאל זה בא עם סטיגמה מסוימת שמסמלת מכשולים כבר בהתחלת הדרך ואכן אפשר לומר שהמסורת לא פסחה על אליפלט, הייתי עד לכך באותו יום ארוך שהליכוד זכה בבחירות בפעם הראשונה.

המיקום היה בית-הספר המקומי, במקום נבנו בחיפזון שתי בודקות עם וילון. הבוחר נכנס פנימה סוגר אחריו את הוילון עושה את צרכיו ויוצא חזרה החוצה לאויר הצח. ההתחלה היתה טובה התחלתי לחשוב אולי טעיתי במחשבותי הקדומות כלפי המקום אולי בכל זאת אפשר לנהל פה בחירות בצורה תרבותית אבל מהר מאוד התברר לי שזה היה השקט לפני הסערה.

זה התחיל בזה שאדון בננה (שם באמת בדוי) נכנס לבודקה מכניס את פתק הבחירה שלו לקופסת הכלפי ולפני שהוא יוצא הוא זורק את יתר הפתקים עם שמות מפלגה שלא נראים לו, לאשפה.

כשעליתי על העניין ונכנסתי לבודקה לראות מה קורה גיליתי שרק פתקים של הליכוד ומפלגות דתיות נשארו במקומם כל היתר באשפה.

אדון בננה וידידיו החליטו שדמוקראטיה זו מילה מגונה ויש להגן על הבוחר מפני מפלגות השמאל שהן טמעות ולכן הם "טאבו" באליפלט. זה כנראה היה מנהג מקובל כיוון שזה נמשך ככה כל היום עם תמיד אותם מפלגות באשפה.

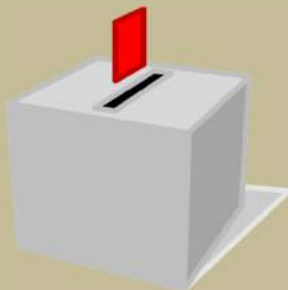
כ שפניתי אל אדון בנגה ושעלתי למה? הוא השיב בשפה שלו שבקושי הבנתי, בין יריד הקללות ויריקות הזעם הצלחתי להבין שמשום מה הוא כעס על קיבוצניקים, והליכוד זו המפלגה היחידה שתכניס. ל "חארות" האלה (הערבים) את מה שמגיע להם.

ל רגע עמדתי המום כשחזרתי לעצמי חשבתי, אולי ה"גורו" הזה מאליפלט עם חכמת החיים הנעלה יראה לי איפה שגיתי בדרכי והוא יועיל בטובו להעלות אותי על הדרך הנכונה..... לכיוון הירח! אבל הוא

כנראה חי על מאדים וזה בכיוון אחר לגמרי. איזו אכזבה. . אלוהים ישמור עלינו . **ל** קראת ערב אספסוף משולהב התרכז בקרבת בית הספר, הרגשתי שמשוהו לא טוב עומד לקרות, לא טעיתי תוך זמן קצר מתח אבנים שבר את כל החלונות בבניין מייד תפסנו מכסה תחת שולחנות כסאות וכל דבר ששימש כמגן. למזלנו המשטרה הגיעה תוך זמן קצר והשליטה סדר, הנפגעים פונו וסגרנו שעה מוקדם.

ז ה היה יום שתוך רבע שעה נסיעה עברתי מעולם אחד לעולם אחר יום שתמיד יהיה חרוט בזכרוני כאחד המוזרים בחיי כמו לקום בבוקר ולא ברור אם זה היה רק חלום או מציאות .

ב כל מקרה עצם העובדה שבאותו יום הדמוקרטיה נהיתה בדיחה, זו מציאות. הזלזול הזה בתהליך וחוסר הרצון או היכולת להבין את חשיבות חופש הדיבור והביטוי, זה משכל כך קשה לי לתפוס וזה מאוד מתסכל. באליפלט הקירבה המעשית בין הדמוקרטיה למציאות היא מקרית בלבד, שם בעל הזרוע יאמר לך איך לבחור אם לא בעלימות אז עם הרבה הטרדה ואיומים. לא חזרתי לשם מאז. אני מניח שהמקום השתנה, לא בטוח שהמנטליות השתנתה כי בסופו של דבר הגישה הזו עוברת מדור לדור. לתומכי הימין מקווה שנתתי לכם מקור לגאווה והשראה, רק רוצה שתידעו אתם בחברה טובה .

ל עניין אחר.

סוף חודש יולי היה 50 שנה לפטירתו של אבא שלי. הוא הלך מוקדם מדי, לא הספקתי להכיר אותו על זה אני מצטער יותר מהכל .

לא נשכח אותך אבא.

דני.

על בורות ויהירות... / אבי רוזנקרנץ

האם יד המקרה היא שהמצלול באנגלית של שם התואר: **יהיר** (arrogant) ושל שם התואר: **בור** (ignorant) כה דומה או שמא יש יחסי קירבה ביניהם??? לא בעניין בלשני גרידא עסקינן, אלא יותר עניין פילולוגי לשמו... לשמחתי, אימי מנוחתה עדן, למרות היותה בת למשפחה של צאצאי הבעש"ט (הבעל שם טוב) קיבלה בכאב ובאהבה אין קץ, את בחירתנו לחיות את חייו כיהודים מאמינים בנפשנו, ללא הסממנים החיצוניים של החזות החרדית ובלבד שנקפיד על הכלל שקבע התנא רבי עקיבא: **ואהבת לרעך כמוך...** כלומר - תהיה בן-אדם...מכאן שלמדנו אחיי ואנוכי, בבית ספר ממלכתי דתי, חשבון אנגלית וערבית, היסטוריה גיאורפיה תנ"ך ותושב"ע (תורה שבעל פה), שירת "אשא עיני אל ההרים" בפתח יום הלימודים לצד שירי ח.נ.ביאליק ורחל. לא הכרנו את המושג "לימודי ליבה" אבל בבית היו תמיד הרבה ספרים וההורים הקפידו שנקרא הרבה ונעשה כמייטב יכולתנו ב"הבנת הנקרא"... מפה לשם... "נפל" במקרה לידי עותק לא כתוב.. של עלון "מחתרתי" המופץ בצורה וולנטרית בין באי בתי כנסת נבחרים באזור ק"ק בני ברק בשם "קול משמים"... ובו אחד מבוגרי הישיבה משתף את חבריו בזכרונותיו וחוויותיו מהעבר הקרוב והרחוק. וכך הוא מספר: לפני אי אלו שנים טסתי במצוות הרבי עם עוד חברים לארץ הקודש כדי להתפלל ולומר פרקי תהילים להחלמתו של רבנו הגדול בתורה. אתה יודעים: הרבי אומר לטוס ולהתפלל אז טסים ומתפללים! לא שואלים שאלות... הרבי גם אמר לטוס ב"אל-על" כי זה עוזר ומסייע בכלכלת ארץ הקודש וגם כי זה היותר זול...אז טסנו ב"אל-על" אף על פי שמבחינתי הייתי טס בחברה אחרת, כי המושבים הצפופים הורגים לי את הגב והרגליים... אבל אתם יודעים הרבי אמר... המטוס כבר כמה שעות באוויר, הרגליים והגב מעיקים כבר קראתי "מסכת אבות" או שתיים. לצידי יושב בחור נאה, שזוף ומוצק, מה שאצל החילונים נקרא: "יפי הבלורית והתואר" ואצלנו רחמנא לצלן: "אוכלי שפנים ובוועלי נידות"... אני שם לב שהוא בוחן אותי מכף רגל עד ראש, אך נמנע לפתוח איתי בשיחה, אולי מבחינת רחמים (כלפיי) אולי מחמת גועל (ממני)... בקיצור השעות באוויר חולפות, השתיקה וההתעלמות ההדדית מעיקים. חשבת לעצמי אולי אשאל אותו על "פרשת השבוע" או על דף התלמוד היומי או על דיני מצוות ביקור חולים... אבל לא נראה לי שהוא מבין דבר וחצי דבר בכשכאלה, ואיני רוצה חלילה להלבין פניו ברבים... כי ידוע מדאורייתא ש"המלבין פני חברו ברבים כמו שופך דמים הינו"... ירחם השם..לבסוף אני מחליט להפריא את "דממת האלחוט" ושואל אותו כשאני מביט במסך שמעליי, המציג את מסלול הטיסה של המטוס: מדוע המסלול הוא אליפטי ולא ישר??? הוא היה מאוד נבוכ מהשאלה... אבל התעשת מהר (אני חייב לציין) ומיד בטון מתנשא ובוטח אמר לי: נערי אתה יודע שכדור הארץ עגול? הלא כן? גם הירח עגול... בוודאי שמת לב, ולכן כדי להגיע מניו יורק שנמצאת בצד אחד של הכדור לארץ הקודש צריך להקיף את "כדור" הארץ העגול... אתה מבין זאת לא??? ומיד הוסיף באותה טון דיבור "אתה יודע מה מחזיק את המטוס שלנו באוויר הא?" כמקובל אצלנו, אני אינסטקטיבית עונה: "אלוהים" שהרי "הכול נעשה בדברו" ותאמינו לי: (הייתי נשבע בה' כדי שתאמינו אבל אסור...) עד היום למרות הסברים מלומדים אין לי מושג איך ציפור פלדה כזאת (מטוס) מצליחה להמריא ולהישאר באוויר... אבל זה רק אני כנראה שאינו מבין... בקיצור איך שאומרים בלשון לעז: to make a long story – short סיפרתי לו שלמרות שאני רק בן 22 אני כבר נשוי ברוך השם.. עם שני ילדים קטנים וחמודים מי ייתן רבים כמותם בישראל, אם כי לא נראה לי שהוא שותף לתפילתי זו... לא זוכר אם ניפרדנו לשלום או בכלל. מעניין מה הוא עושה היום? היכן הוא חי? אני "ברוך השם" חי עם צאצאי כן יירבו "בלי עין הרע"... בארץ הקודש...משתדל ככול יכולתי להיות שמח בחלקי....

לא הייתי נדרש לכול המובא לעיל אלמלא הסלידה המתעוררת אצלי כול אימת שיהירות בנוסח "אני ואפסי עוד" פוגשת בורות לשמה הנשענת כביכול על ידע ומיידע מוטעה ומטעה!

במסגרת מאמצי הגמילה שלי מההתמכרות למה שנקרא "אמצעי התקשורת" הן הכתובה והן המשודרת, למדתי להבין שכשיש לך אג'נדה – העובדות בשטח, שלא לומר האמת... פחות חשובים... נהוג לומר שהדבר היחיד הנכון בעיתון הוא התאריך... וגם זה משתנה מידי יום... ומכאן הרשו לי לשתף אתכם במספר עובדות על "לימודי הליבה" ביטולם וכול ה"בוקי סריקי" בהם הואבסתם לאחרונה באמצעי התקשורת (תשקורת?)

גם עובדות הן לפעמים רק facts... (או כמו שאומרת ג.יפית – בדקתי.נקודה!)

יש כ-440,000 תלמידים חרדים.

כ-40,000 מתוכם אינם לומדים מתמטיקה ואנגלית. הם לומדים במה שנקרא "מוסדות פטור".

יתר ה-400,000 כבר לומדים מתמטיקה/אנגלית ברמות שונות (בדרך כלל ברמה נמוכה מדי),

כבר שנים ישנו כלל פשוט: כעומק הלמידה, כך גודל התקציב.

למשל: בית ספר חרדי בו לומדים 100% מהליבה, מקבל 100% מהתקציב.

בית ספר בו לומדים 75% מהחומר, מקבל 75% מהתקציב של ילד רגיל.

בבתי הספר "פטור" בו לא לומדים ליבה, מקבלים 55% מהתקציב. כך היה עד השנים 2013/14

"**חוק הליבה**" של לפיד עשה רק דבר אחד: הוא הוריד את התקציב למוסדות הפטור מ-55% ל-35%.

לא חובת לימוד, לא מיליון תלמידים, וגם לא 100,000 תלמידים.

החוק עסק ב-40,000 תלמידים בלבד (1.8% מתלמידי ישראל).

יתר ה-400,000 שכבר לומדים ליבה אינם קשורים לחוק כלל.

ומה הכי מדהים?: **החוק מעולם לא הופעל.** לפיד ושות' דחו אותו לשנת 2018 (!)

כנראה שלא התכוונו להפעיל באמת את החוק, ולכן דחו אותו לקדנציה הבאה. למה?

כי הם ידעו שאף תלמיד חרדי לא יתחיל ללמוד ליבה רק כי הורידו ב-20% את התקציב.

למען הסדר הטוב:

החוק שחוקק לפיד נוגע ל-1.8% מתלמידי ישראל (40 אלף מתוך 2.3 מיליון) ופחות מ-0.1% מהתלמידים החרדים.

החוק בכלל לא מחייב **ללמוד ליבה** אלא רק מצמצם את התקציב, והוא נקבע להיכנס לתוקף 4 שנים מהמועד בו חוקק!

אנשי המקצוע במשרד החינוך אומרים שהחוק אינו הגיוני ואין לו שום תכלית מקצועית.

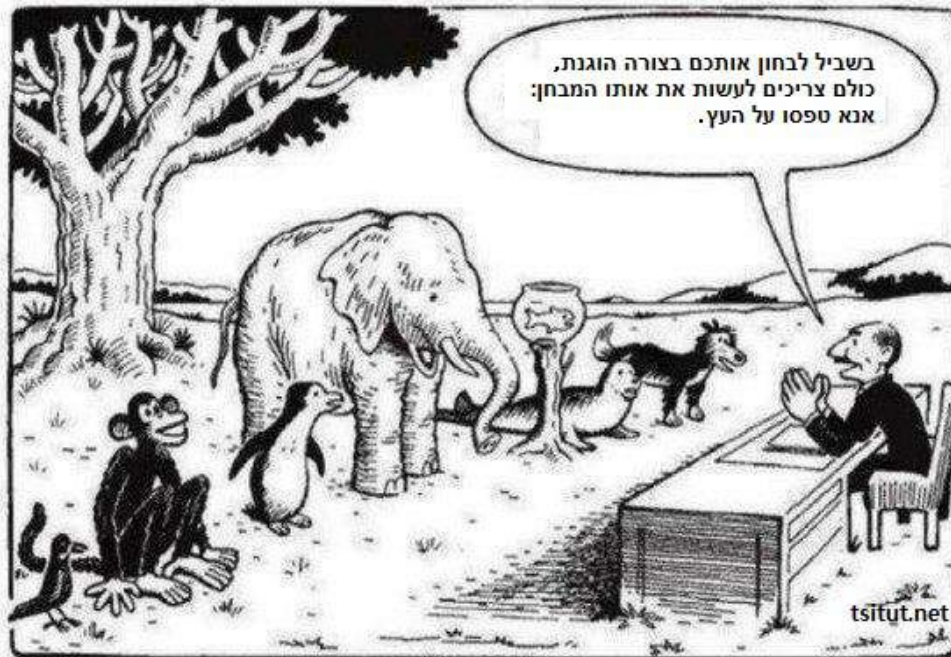
אכן, נתניהו חתם עם החרדים על ביטול החוק הזה שממילא לא נכנס לתוקף.

אף תלמיד חרדי לא החל ללמוד ליבה בשל חוק זה... שלא נכנס לתוקף, ואף תלמיד גם לא היה מצטרף בשל כניסת חוק זה לתוקף.

שיהיה ברור: ידע ולימוד הם כוח והלוואי שכולם (כולל כולם) ילמדו כמה שיותר יתגייסו לצבא ויהיו אזרחים תורמים ומועילים לעצמם ולחברה, זו דעתי והיא טובה או מטופשת ככול דעה אחרת. מה שבטוח - בוז וזלזול להווייתו של מי שלא חי/ חושב/מתנהג/ כמוני תשיג את התוצאה ההפוכה.

לאָבִי עליו השלום, הייתה דרך מיוחדת להעמיד אותי במקומי כשנהגתי לא בחוכמה: הוא היה נוהג לומר: "**כשאתה טיפש - זה להרבה זמן...**"

אבי

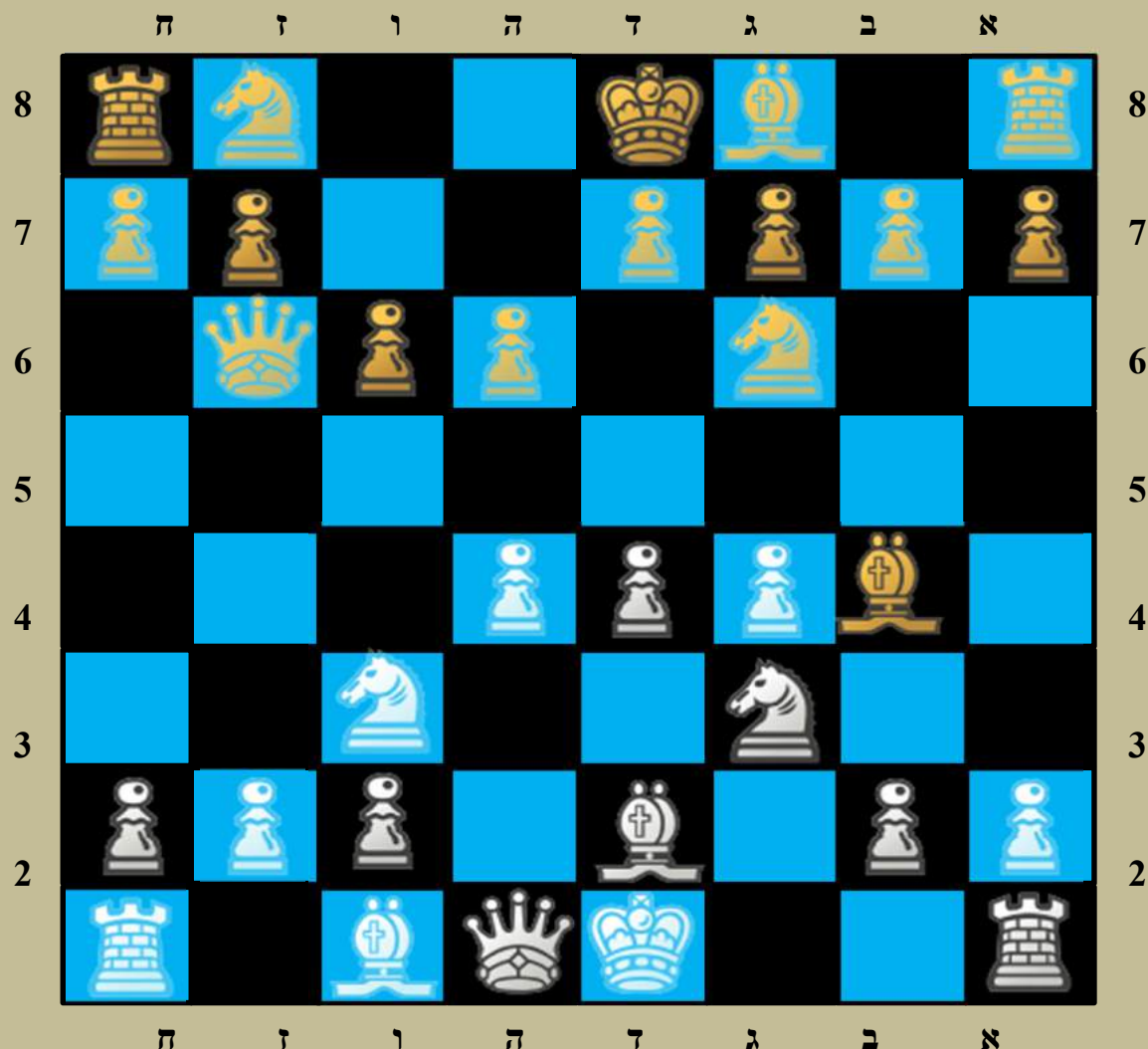
מערכת החינוך שלנו

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

שה...מט או לא?

אתם הצעתם לכתום את המהלך:

"רץ ו8 ל-ב4"

הלבן משיב ב:

"רץ ג1 ל-ד2"

מהו לדעתכם המהלך הבא של **הכתום**?

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

"המרכז הציבורי" הצדיק את שמו במשך שנים ארוכות.
כעת, עם הפיכתו ל..... מן הראוי שנדע משהו על עברו...
כאן, בעת הבניה בשנים שלקראת 1964

מבט על שיכון הקבה"מ אשר חלקו כבר איננו

תחילת הקמתם של עמודי התמיכה בתחתית המבנה - כיום משמשים לכלבים כתחליף לעצים

המרכז הציבורי בבנייה. מבט לכון אזור הבריכה

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

ההזמנה
הרשמית
לחנוכת
המרכז הציבורי

הפתיחה:-
23/4/1964

KFAH MANASSI • HAVE THE PLEASURE OF REQUESTING
 THE COMPANY OF
 AT THE OPENING CEREMONY OF
The Claude and Gay Leigh Community Centre
 WHICH WILL TAKE PLACE ON THURSDAY 23rd APRIL 1964
 OFFICIAL OPENING 9 P.M. - RECEPTION 9.30 P.M. - 5.30 P.M.

בית מכפר הנשיא" ישאח אורח
 חנוכת מרכז הציבורי גייס קלאוד וג'אי ליי
 ביום חמישי י"א אייר תשכ"ד - 23 אפריל 1964
 9:30 פ"מ - 5:30 פ"מ - קבלת פנים: 9:30 אחרון

THE CENTRE, WHICH WAS MADE POSSIBLE TO A LARGE EXTENT BY THE HELP OF THE LATE
 Mr. CLAUDE LEIGH, WILL BE OPENED BY Mrs. GAY LEIGH OF LONDON

חדר אולם עם שולחן בקיור חלוקת ארבע קלאוד ליי ג'ייס יתחם ארבע נקבת ג'ייס ליי אולג'ון